

Вълкът и лѣсицата.

утринъ рано Кума Лѣса тръгнѣла на ловъ, за да си улови що-годѣ и се нахрани. Отдалече тя забѣлѣжила една кокошка и дебнишкомъ ѣ нападнаѣла и захванѣла да ѣ дави. Кокошката жално мило наченѣла да ѣ се моли: „О, смили се и прости ми живота, заради моитѣ малки невинни пиленца!“

— А, ти имашъ и малки? — подвижнаѣла лѣсицата. — Добрѣ че ми каза. Колко ми работи честъта: вмѣсто една кокошка, ще имамъ и повече!

Слѣдъ това тя изѣла кокошката и нѣколко отъ пиленцата ѣ, а двѣ отъ тѣхъ понесла съ себе си, за да ѣ бждѣтъ добра вечеря. И тръгна Кума Лѣса да се връща за у дома си, но на пътя ѣ настигнаѣлъ Кумъ Вълчо, който ѣ попиталъ: — „ей Кумице, откъдѣ тѣй?“

— Да знаешъ, Кумче мой, колко съмъ се добрѣ гостила! Прѣди малко нападнахъ на една тлѣста кокошка и нѣколко пиленца, и . . . станѣ ми доста добрѣ, — отговорила лѣсицата, като